

ONDER DE GRIEKSE ZON

WILMA HOLLANDER

Onder de
Griekse zon

Colofon:

Omslagontwerp: Wilma Hollander

Omslagillustratie: © WildStrawberry_magic

Foto auteur: F.W. Hollander

Onder de Griekse zon: oorspronkelijke uitgave © 2008

Herziene uitgave: © 2023 Wilma Hollander in samenwerking
met Brave New Books

ISBN: 9789464803075

© 2023 Wilma Hollander

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever c.q. auteur.

All for one
and one for all.
United we stand
divided we fall.

Alexandre Dumas
The Three Musketeers

De Onder de Griekse zon-serie bestaat uit de volgende delen:

1. Onder de Griekse zon
2. Dans der Liefde
3. Vlinders op de vensterbank
4. Opnieuw verbonden

Meer romans van deze auteur:

De Rozen van Beekbrugge-trilogie:

1. Smaak van Liefde
2. Zoete Wonderen
3. Heerlijke Dromen

- * Zomerdroom
- * Bouzouki Boogie (Een Zomernacht)
- * Verscheurd Verlangen
- * Harteloos
- * De Zomer van 1970
- * Kus in het Maanlicht

Non-fictie:

- * Een Hollandse Kijk op Pilon – reisgids

*Voor alle vrouwen
die op een kruispunt staan.
Volg je hart.*

Proloog

Martine Waalwijk streek puffend met haar hand langs haar bezwete voorhoofd. Het liep tegen tweeën, en hoewel maart nog maar net was begonnen, werd het eigenlijk al veel te warm om het terras te vege. Terwijl ze tegen de witgekalkte balustrade leunde, gleed haar blik zoekend over het blauwe water van de Pagasitische Golf diep beneden haar.

In de verte dobberde een eenzame vissersboot. Op het verlaten dek lagen de netten in de onbarmhartig schijnende zon te drogen. Aan de steiger bij het kleine haventje tussen Kala Nera en Kato Gatzia dobberden nog meer boten, maar die ene waar ze naar zocht, was er niet bij.

‘Mam?’ Een tengere donkerharige jongen van voor in de twintig kwam uit het huis achter haar tevoorschijn. Hij liep naar haar toe en legde in een troostend gebaar even zijn arm om haar smalle schouders. ‘Alles goed met je?’ vroeg hij bezorgd.

Ze knikte, en glimlachte hem geruststellend toe. ‘Ja, hoor, prima.’

‘Echt?’ Aan zijn stem te horen, geloofde hij er niets van.

‘Echt. Je hoeft je om mij geen zorgen te maken. Ik red me wel.’

De jongen staaarde nu ook in de richting van het haventje. Nu klonk zijn stem boos toen hij opmerkte: ‘Ik begrijp niet waarom je nog steeds verwacht dat hij terugkomt. Hij heeft je gewoon laten zitten.’

Martine wierp hem een strenge blik toe. ‘Vangelis en ik kennen elkaar al heel wat jaartjes, Chris. Als hij het nodig vindt om zonder iets te zeggen weg te gaan, dan heeft hij daar ongetwijfeld een goede reden voor.’

‘Ja, ja,’ schamperde Chris. ‘Die reden is waarschijnlijk lang, blond en half zo oud als jij.’ Bij zijn kaak begon een adertje te

kloppen. 'Ik haat het wanneer je hem de hand boven het hoofd houdt. Je bent altijd veel te goed voor hem geweest.'

Ze schudde haar hoofd. 'Je weet niet waar je over praat. Vangelis is... Hij...' Ze beet op haar lip om de onverwachte tranen die in haar ogen opwelden, tegen te houden. Zwijgend staaarde ze naar de nog steeds besneeuwde bergtoppen aan de overkant van de Golf.

'Mam?' Chris had alweer spijt van zijn opmerking, die eigenlijk nergens op sloeg. Vangelis had in de afgelopen jaren nooit naar een andere vrouw gekeken. Martine betekende immers alles voor hem.

'Vandaag of morgen staat hij ineens weer op de stoep, geloof mij maar.' Martine rechtte haar rug. 'Ik ken hem toch? Hij kan niet zonder mij.' Ze nam de bezem in haar andere hand en ging zwijgend verder met vegen. Na een paar minuten vroeg ze: 'Zeg, Chris, heb jij die brief naar Agnes nog op de post gedaan?'

Hij knikte, opgelucht dat ze van onderwerp veranderde. 'Jazeker, persoonlijk op het postkantoor afgegeven. Een weekje, zei Katharina. Dan zou hij er moeten zijn.'

'Mooi zo, ik ben heel benieuwd.' Ineens duwde ze hem met een ondeugende glimlach de bezem in handen. 'Hier, maak jij het even voor me af? Dan duik ik de keuken in. Over een minuut of tien gaan we eten. Dank je wel, je bent een echte lieverd!' En zonder op zijn verongelijkte protesten te letten, verdween ze lachend naar binnen.

Hoofdstuk 1

‘Denk je dat Janey nog komt?’ Agnes keek voor de zoveelste keer op haar horloge. ‘We hadden om tien uur afgesproken, toch? Waarom kan dat mens nou nooit op tijd zijn?’ Haar blik dwaalde ongeduldig naar de deur van de koffiешop.

‘Ach, je weet hoe ze is.’ Mette haalde haar schouders op en tuurde met samengeknepen ogen op de menukaart. ‘Die komt heus wel. Hè, waarom zijn die lettertjes toch zo klein? Ik kan nauwelijks lezen wat er staat.’

‘Misschien helpt een leesbrilletje,’ stelde Agnes droogjes voor. ‘Bij de drogist hier op de hoek verkopen ze hele leuke modelletjes voor weinig geld.’

‘Schei uit, zeg,’ weerde Mette geschrokken af. ‘Daar ben ik nog lang niet aan toe. Stel je voor, ik ben nog niet eens veertig!’

‘Maar wel bijna,’ merkte Agnes geniepig op. Ze pakte de kaart uit Mettes handen en zei tevreden: ‘Zie je wel, het ligt gewoon aan jouw ogen. Ik heb er geen enkel probleem mee.’

Verbluft staarde de ander haar aan. ‘Je houdt me voor de gek, hè?’

Agnes schudde haar hoofd. ‘Nee, echt niet. Die letters zijn prima te lezen. O, kijk, daar is Janey eindelijk. Vraag het haar dan als je me niet gelooft.’

‘Hallo, dames, sorry dat ik zo laat ben.’ Een beetje buiten adem van het haasten schoof Janey naast Mette op de houten bank. ‘Zijn jullie hier al lang?’

‘Welnee,’ antwoordde Mette, niet geheel naar waarheid. ‘We waren net aan het uitzoeken wat we zouden nemen.’

Janey trok de kaart naar zich toe en tuitte haar lippen. ‘Mm, doe mij maar een cappuccino met warme Apfelstrudel. En slagroom natuurlijk.’

‘Kun jij dat makkelijk lezen?’ vroeg Mette argwanend.

‘Ja, hoezo?’ Janey staarde haar vriendin verbaasd aan. ‘Jij niet dan?’

Agnes schoot in de lach. ‘Zie je wel! Wat zei ik je? Zullen we straks toch maar even langs de drogist lopen? Mette is aan een leesbril toe.’

‘Nou, en? Dat is toch normaal op onze leeftijd?’ vond Janey laconiek. Ze wenkte de serveerster. ‘Gaan jullie ook voor de cappuccino of hebben jullie liever iets anders?’

‘Cappuccino is prima,’ zei Mette. ‘Net als de Apfelstrudel met slagroom.’

Agnes was het er helemaal mee eens, en de serveerster noteerde de bestelling op haar blokje. ‘Komt er zo aan,’ kondigde ze monter aan voor ze zich naar het volgende tafeltje haastte.

‘Hè, echt ouderwets gezellig zo, met zijn drietjes op de zaterdagmorgen koffiedrinken,’ verzuchtte Mette tevreden, toen de serveerster niet lang daarna de bestelling voor hen neerzette. ‘Dat was al heel lang geleden.’

‘We zijn allemaal druk,’ zei Janey. Ze nam een hapje van de strudel en bestudeerde ondertussen Mettes bleke gezicht. ‘Je ziet er trouwens niet al te best uit, Mette. Valt het gescheiden zijn zo tegen?’

Mette haalde haar schouders op. ‘Ach, de ene dag gaat het beter dan de andere. De weekenden dat de kinderen bij Henk zijn, vind ik het ergste. Dan loop ik maar een beetje doelloos door het huis, en komt er eigenlijk niets uit mijn handen.’

‘Je kunt toch ook iets leuks gaan doen?’ merkte Janey op. ‘Naar een tentoonstelling of naar de Huishoudbeurs... Weet ik veel, iets voor jezelf. Voor mijn part een meditatieweekend in de duinen.’

‘O, ja? En wie zal dat betalen?’ Mette voelde zich een beetje aangevallen. ‘Als je van een uitkering moet rondkomen, blijft er voor dat soort dingen niet veel over. Ik krijg wel wat alimentatie voor de kinderen, maar een vetpot is het niet.’

Agnes wierp Janey een waarschuwend blik toe. ‘Tuurlijk, Mette, dat begripen we best. En bovendien is het allemaal nog zo kort geleden. Je moet eerst alles verwerken, pas daarna kun je verder.’

Mette knikte haar dankbaar toe. ‘Inderdaad. Als ik eraan denk wat ik allemaal heb moeten meemaken...’

Janey zuchtte hoorbaar. ‘Mette, lieve kind, dat hebben we allemaal al duizend keer aangehoord. Vind je niet dat het zo langzamerhand tijd wordt om vooruit te kijken? Oké, je hebt een rotperiode achter de rug. Je bent aan de kant gezet voor een mooie jonge meid en natuurlijk voelt dat vreselijk. Maar was je dan zo gelukkig met Henk? Hoe vaak heb je ons niet verteld dat hij je waardeloos behandelde, dat hij altijd de hort op was, nooit aandacht had voor de kinderen en weet ik veel wat voor ellende allemaal? Wees blij dat je van hem af bent.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ viel Mette verontwaardigd uit. ‘Wat weet jij van het huwelijk? Als het in een relatie niet lekker liep, was jij de eerste die de benen nam. En wat is het resultaat? Dat je op je achtendertigste nog steeds wanhopig op zoek bent naar een vent.’

‘Nou, nou, kalm aan,’ suste Agnes. ‘Laten we het een beetje gezellig houden, ik heb jullie hier niet uitgenodigd om ruzie te maken.’ Terwijl ze de andere twee een bestraffende blik toewierp, haalde ze een enveloppe uit haar tas en legde die met een wijds gebaar op tafel. ‘Hier, deze brief heb ik vorige week gekregen. Van Martine.’

‘Een bríéf van Martine?’ riepen Janey en Mette gelijktijdig uit. Ze hadden allebei dezelfde verbaasde uitdrukking op hun gezicht.

‘Nee maar, had ze deze keer iets meer te zeggen dan alleen het gebruikelijke: zonnige groeten uit Pilon?’ informeerde Janey spottend.

Agnes schoot in de lach. ‘Ja, ik stond eerlijk gezegd ook een beetje raar te kijken. Ik geloof dat dit de eerste brief is die ik

in al die jaren van haar heb gehad. Meestal houdt ze het bij een ansichtkaartje.'

Janey gluurde nieuwsgierig naar de brief. 'Wat schrijft ze?'

'Ik geloofde mijn ogen niet,' zei Agnes. 'Niet van je stoel vallen, hoor! Ze wil dat we op bezoek komen.'

'Wat? In Griekenland?'

'Je houdt ons voor de gek!'

'Echt niet.' Agnes haalde de brief uit de enveloppe. 'Hier, lees zelf maar.'

Janey maakte een afwerend gebaar met haar handen. 'Hè, leg nou gewoon uit wat er aan de hand is. Zo gek veel tijd heb ik nu ook weer niet. Over een uurtje heb ik een afspraak bij de kapper.'

'Ja, vertel het maar gewoon,' viel Mette haar bij.

Agnes haalde haar schouders op. 'Zo heel lang is die brief nu ook weer niet, hoor. Maar goed, als jullie hem niet willen lezen, dan vertel ik het wel. Het is echt waar, ze nodigt ons uit om naar Griekenland te komen. Haar tante is vorig jaar overleden en heeft haar het huis in Pilion nagelaten. Martine heeft het afgelopen winter samen met Chris, haar zoon, verbouwd tot een hotel, en ze zou het heel leuk vinden als wij zo rond half mei een week of twee bij haar komen logeren.'

Mette schudde gedecideerd haar hoofd. 'Vergeet het maar, dat kan ik niet betalen. Veel te duur.'

'Wacht nou toch even.' Agnes keek haar streng aan. 'Jij bent altijd zo ongeduldig. Wij hoeven alleen de reis maar te betalen. Het verblijf is gratis. Dat wil zeggen: Martine biedt ons onderdak en eten aan in ruil voor onze hulp. Het hotel is namelijk nog niet helemaal klaar. Ze is bang dat ze zelf nog te veel met allerlei andere zaken bezig zal zijn wanneer de eerste gasten komen. Als ik het zo lees verwacht ze van ons niet veel meer dan wat extra hulp als het uit de hand dreigt te lopen. Iemand die een oogje in het zeil houdt als zij op de markt aan het afdingen is. Of de telefoon opneemt als zij net bezig is om een lastige klant gerust te stellen.'

‘Ik heb niet zo heel veel vakantiedagen,’ mompelde Janey. Een werkvakantie klonk haar niet al te aantrekkelijk in de oren. Ze was het hele jaar al aan het werk. ‘Eigenlijk had ik het in mijn hoofd om dit jaar eindelijk eens een keer een verre reis te gaan maken. Naar Mexico of zo. Daar hou ik dan niet genoeg dagen voor over.’

‘Het gaat maar om twee weken,’ bepleitte Agnes. ‘De eerste gasten komen half mei. Ze verwacht dat begin juni alles definitief klaar is. Als wij rond vijftien mei arriveren, zou dat prima zijn.’

Het bleef een poosje stil.

‘Waarom vraagt ze ons daarvoor?’ Janey fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik begrijp het niet helemaal. Ze zou toch beter af zijn om iemand uit het dorp in te huren? Ik weet niets van het hotelvak. Ik werk voor een woontijdschrift! En waarom heeft ze al die tijd nooit iets van zich laten horen? Ik bedoel, ze doet het voorkomen alsof wij haar beste vriendinnen zijn, maar laten we eerlijk zijn, het is zeker twintig jaar geleden dat ik voor het laatst persoonlijk contact met haar heb gehad.’

‘Ja, ik vind het ook allemaal een beetje vreemd,’ viel Mette haar bij. ‘Sinds dat onverkwikkelijke gedoe met die... die Lucas hebben we haar niet meer gezien of gesproken.’ Ze zweeg even en keek vragend de kring rond. ‘Wat is er eigenlijk van Lucas geworden? Heeft iemand van jullie hem nog weleens gezien of gesproken?’

Janey nam een hapje van haar Apfelstrudel. ‘Zijn ouders wonen nog steeds bij mijn ouders in de straat. Af en toe zie ik hem daar, als we gelijktijdig bij onze ouders op bezoek zijn. En ik heb een jaar of zes geleden nog een blauwe maandag een verhouding met hem gehad,’ voegde ze er plompverloren aan toe. ‘We kwamen elkaar tegen in Amsterdam, zijn wat gaan drinken, en van het een kwam het ander.’

Twee gezichten keken haar geschokt aan, en ze legde abrupt haar vorkje neer. ‘Wat kijken jullie nou? Het is allang

voorbij, hoor. In die tijd woonde hij ergens op de Veluwe. Hij was al jaren getrouwd en had ook een paar kinderen. Het was leuk voor zolang het duurde. Maar na een paar weken werd hij behoorlijk vervelend, eiste dat ik avond aan avond thuis zou blijven wachten tot meneer een keertje tijd had om te bellen of bij me langs te komen. Dat soort dingen. Nou, dat pikte ik natuurlijk niet, dus toen was het gauw over.'

'Waarom... Waarom heb je dat nooit verteld?' vroeg Agnes verbouwereerd.

'Waarom zou ik?' Janey trok haar wenkbrauwen op. 'Ik wist toch hoe jullie over Lucas dachten? Ik had er geen trek in om jullie ongetwijfeld goed bedoelde adviezen over me heen te krijgen. Trouwens, het stelde allemaal niet veel voor. Gewoon een beetje pret maken met iemand van vroeger. Meer niet.'

Er viel een lange stilte na haar woorden.

'Hoe kon je?' verbrak Mette uiteindelijk het zwijgen. 'Na alles wat hij Martine had aangedaan?'

'Ach, dat hele gedoe werd toch vreselijk opgeblazen door haar ouders,' reageerde Janey ongeduldig. 'Die waren alleen maar doodsbang dat ze bij de burens over de tong zouden gaan als bekend werd dat hun lieve, brave dochter geen onschuldige maagd meer was. Ze wisten niet hoe snel ze Martine van school moesten halen om haar bij haar tante in Friesland te dumpen. Ze hebben er echt alles aan gedaan om het hele geval in de doofpot te stoppen.'

'Maar Lucas had haar verkracht,' zei Mette zachtjes. 'Zoiets verzin je niet.'

'Wel als je door je ouders onder druk wordt gezet!' Janey keek de twee anderen fel aan. 'Volgens Lucas is het namelijk heel anders gegaan. Hij vertelde dat ze al maanden stiekem een verhouding hadden tot ze op die bewuste avond door Martines vader werden betrappt. Toen later bleek dat ze in verwachting was, heeft haar vader het verhaal rondgestrooid dat Lucas zijn dochter had verkracht. Als zij of Lucas iets

anders zouden beweren, zou hij haar zonder enig pardon op straat zetten en Lucas aangeven bij de politie. Wat moest Martine? Ze kon toch geen kant op? Ze was minderjarig, ten einde raad en volledig afhankelijk van haar ouders.'

Janey zweeg en pakte haar vorkje weer op. Na een flinke hap van de Apfelstrudel ging ze verder: 'Martines ouders boden Lucas een behoorlijke som geld als hij bereid was de schuld op zich te nemen. Eerst weigerde hij, maar Martine haalde hem over om het toch aan te pakken. Als de baby er dan eenmaal was, zouden ze alsnog trouwen en het geld gebruiken om een flatje te kopen.'

'Ik geloof er niets van,' zei Agnes gedecideerd. 'Martine wilde helemaal niet trouwen. Ze wilde verre reizen maken en de wereld verkennen. Waarom zou ze dan in vredesnaam met Lucas trouwen? Ze was volgens mij niet eens verliefd op hem.'

'Maar ze verwachtte wel een baby van hem,' zei Mette bedachtzaam. 'Dus verre reizen maken zat er toch al niet meer in. Misschien dacht ze dat een huwelijk in die situatie de beste oplossing was.'

'Wat haar beweegredenen ook waren, hun plannetje ging mooi niet door, daar zorgden haar ouders wel voor,' ging Janey verder. 'Ze stuurden Martine zo snel mogelijk weg en schermde haar onmiddellijk van alles en iedereen af. Ik bedoel maar, wij kregen toch ook niet te horen waar ze was en hoe het met haar ging? Ik heb in die periode een paar keer geprobeerd om een adres of een telefoonnummer te pakken te krijgen, maar haar ouders weigerden gewoon dat te geven.'

'Ja, dat is waar,' gaf Agnes toe. Ze fronste haar voorhoofd. 'Vreemde mensen waren dat. Achteraf begrijp ik echt niet waarom wij ons zo makkelijk lieten wegsturen. We waren toch haar beste vriendinnen? Juist op het moment dat ze ons het hardste nodig had, werden we zonder pardon uit haar leven geschrapt. En het ergste was, dat wij dat gewoon toestonden.'

Weer bleef het even stil. Toen zei Mette zacht: ‘Maar wij kónden toch ook niets doen? Hoe oud waren we? Zeventien, achttien? Vergeet niet dat het in die tijd heel anders lag. Tegenwoordig laten kinderen van die leeftijd zich niet meer zo makkelijk de wet voorschrijven door hun ouders. Maar toen wel, je wist toch niet beter?’

‘Mette heeft gelijk,’ beaamde Janey. ‘In die tijd ging het er heel anders aan toe. We deden wat ons gezegd werd, en stelden geen moeilijke vragen. Dat kun je je nu niet meer voorstellen. En gelukkig maar!’ Ze schoof haar koffiekopje opzij en keek de anderen vragend aan. ‘Nou meiden, wat doen we? Gaan we naar Griekenland of niet? Nu ik er nog eens over nadenk, vind ik het eigenlijk best een leuk idee. We zijn nog nooit met zijn drietjes op vakantie geweest. Bovendien ben ik toch wel benieuwd hoe het Martine in al die jaren is vergaan. Die reis naar Mexico kan volgend jaar ook nog wel.’

‘Ik zie het ook best zitten,’ zei Agnes. ‘Het klinkt misschien een beetje stom, maar ik heb het idee dat we op deze manier een beetje kunnen goedmaken dat we haar toen zo hebben laten vallen.’

Mette aarzelde. ‘Toch blijf ik het raar vinden dat ze niet eerder contact heeft gezocht. Waarom nu, na bijna twintig jaar?’

‘Misschien omdat we nu pas de leeftijd hebben om onszelf te confronteren met de geesten uit het verleden?’ opperde Janey. ‘We zijn bijna veertig, dan is het toch normaal om een soort balans op te maken? Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik heb de laatste tijd steeds vaker het gevoel dat ik op een kruispunt in mijn leven ben aangekomen. Ik heb bereikt wat ik wilde bereiken, maar ik weet eigenlijk niet of ik er wel zo gelukkig mee ben. En ik heb geen idee wat ik nu verder met mijn leven aan moet.’

‘Ja, dat heb ik ook,’ bekende Mette. ‘Na de scheiding ben ik wanhopig op zoek naar een manier om mijn leven een andere